

Ik weet hoe in het avonduur
zij voor zich staart en denkt en zwijgt,
hoe over 't brandend-wit papier
zij langzaam zich genegen neigt,
hoe dan de smalle, vaste hand,
die op het blad nog roerloos mart,
als een gewillig instrument
bespeeld wordt door het bonzend hart.

En ieder woord dat ik herlees
herwint zijn eigen diepte en gloed
en krijgt zijn plaats in het verband
dat stroomend is als stroomend bloed,
en dat zich voor mijn oog ontvouwt
zóó levend en zóó ziels-nabij,
dat ik mijn handen strek en zeg:
'Zij is bij mij, zij is bij mij!'

Jacob Hiegentlich

KERSTMIS IN DE BAR

Ze hadden met hulst het buffet behangen,
maar Kerstmis was lang reeds geweest.
Ze zaten verveeld en met bleeke wangen,
de gasten na een verdrongen feest.
Ze waren zat, en toch ziek van verlangen
waarvan nimmer geniet geneest –
Een knaap die de wrekende stilte vreest
verhief met gelouterde stem een zang en
't was: 'De herderkens lagen bij nachte,'
de hoofden negen stil en ontdaan,
'Onnoozele kinderkens werden vermoord,'
de lampjes zijn rooder branden gegaan.
Een vrouw sprak in doffe gedachten;
Jezus, wat heb ik dat lang niet gehoord.'